



Kertvárosi Krónika

Újpest, Kertvárosi Szent István Plébánia
1046 Budapest Rákóczi tér 4–8.

XI. évfolyam 12. szám, 2006. december.

GONDOLATOK

Advent a várakozás ideje.

Örök emberi magatartás: várni a békére, a szeretet és igazság bajnokára, egyszóval: a Megváltóra. Nincs ember és nép, amely az adventen kívül élne. Egészséges, fejlődni akaró ember előbb-utóbb rájön, hogy idő múltán a maga ereje kevésnek bizonyul. Elapadnak a tartalékok is. Kivétel nélkül kínlódnak azok, akik a szép új világot Isten nélkül akarják felépíteni.

Mai íróink, művészeink alkotásában, az egyszerű emberek szerényebb kifejezési és megnyilatkozási formáiban szinte mindenütt ott van az Isten utáni vágy és a vele való találkozás lehetősége.

Vannak akik kifejezetten keresik a találkozást. Vannak, akik a mélységből kiáltanak, és éppen a kifejezett hiány utal a kiteljesedés vágyára. Végül vannak, akik műveikben rámutatnak minden meglévő és fogható valóság tűnékeny jellegére.

Adventi sóvárgás, adventi találkozás. Ó de nagy a vágy a mesterségesen agyonhallgatott Isten után!

Kerényi Lajos (F.I.)



„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Jézus Krisztusban volt. Ő mint Isten, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez. Külsőjét tekintve olyan lett, mint egy ember. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”

(Fil 2,5-8)